

[Aksel Larsen.]

udtalte udenrigsministeren, „og denne ligevægt kan komme til at virke for det gode i retning af fred“.

Hvis man overhovedet skal tillægge udenrigsministerens udtalelser fornuftig mening, kan det i dette tilfælde kun være den: sålænge USA havde eller troede at have monopol på atomvåbnet, sålænge var der stor fare for, at det skulle benytte sin, virkelige eller indbildte, militære overlegenhed til at begynde en krig. Men nu, nu ved USA, at der er ligevægt, og derfor er der udsigt til, at USA holder sig i skindet, udsigt til, at freden bevares. Sagt på anden måde: med besiddelsen af atomvåbnet er Sovjetunionen blevet stærkere, men dette forøger ikke krigsfaren, tværtimod. Med andre ord: USA ønsker krig, Sovjetunionen ønsker fred, og Sovjetunionens øgede styrke er en fredsgaranti, for den holder de herrer i Washington i skak. Anderledes er det umuligt at forstå udenrigsministerens London-udtalelser, og jeg takker ham for dem. Sen erkendelse er bedre end ingen.

Men at udenrigsministeren nu synes at være kommet til sandheds erkendelse, ændrer ikke det faktum, at regeringen og de borgerlige partier i skøn enighed og under fælles ansvar har gennemført den politik, der fra Marshallplanen og Atlantpagten har ført os til devalueringen eller for at sige det på godt dansk kronenedskæringen. De konservative og retsforbundet kan spare sig deres kluntede ekvilibristiske øvelser, som skal tjene til at skaffe dem et alibi i denne sag. Det er nemlig en kendsgerning, at da Marshalloverenskomsten var til behandling her i folketinget 1. juli i fjor, gjorde vi kommunister ene af alle opmærksom på, at overenskomsten indeholder en bestemmelse, ifølge hvilken modtagerlandene skal forpligte sig til „i samarbejde med“ den almægtige Marshalladministration at

„stabilisere landets pengevæsen, indføre eller opretholde en holdbar valutakurs og opretholde ligevægt på statsbudgettet“ o. s. v., o. s. v.

Vi gjorde opmærksom på, at Marshallplanens grundlag, den såkaldte „Harriman-rapport“, udtrykkelig sagde, at

„det er komiteens faste overbevisning, at der i den nærmeste fremtid må ske en tilpasning af valutakurserne“

i modtagerlandene. Vi erindrede om, at USAs finansminister Snyder — ja, det udtales snejder, selvom det staves snyder — havde forklaret, at hensigten med overenskomstens valutabestemmelse var:

„at tilskynde til amerikanske kapitalplaceringer i udlandet“.

Når de europæiske Marshalllandes valutaer blev skåret ned, kunne USAs kapitalister opkøbe deres erhvervsforetagender billigere i dollars, end de ellers ville kunne gøre.

Alt dette, som hvert eneste rigsdagsmedlem naturligvis burde kende, fremdrog vi forud for afgørelsen den 1. juli i fjor. Vi erklærede, at vedtagelse af Marshalloverenskomsten ville blive fulgt ikke blot af en militæralliance, men også af devaluering, kronesænkning. Man lod os dengang nærmest forstå, at vi så syner. Men Atlantpagten kom, som vi havde forudsagt, og Danmark fik ordre til at slutte sig til den og bære dens byrder. Nu er devalueringen kommet, og intet af de partier, der med fuld bevidsthed stemte for Marshalloverenskomstens valutabestemmelse, skal nu have lov til formedelst taktiske krumspring at lade, som om det var ansvarsfrit. De er alle sammen ansvarlige fuldt ud.

Man forsøger en undskyldning: England skar jo først ned, og på grund af vor store landbrugseksport til England var vi — desværre — tvunget til at følge sterling. Undskyldningen er værre end hul. Den er falsk. Regeringen og de borgerlige partier har nemlig været skønt enige om at fortsætte ad Knud Kristensen-regeringens vej: forpligtet Danmark til at sælge stadig større kvanta landbrugsprodukter til England til stadig faldende priser uden at ville skaffe sig gensidighedsgaranti med hensyn til Englands leverancer til Danmark og uden at ville have en valutaklausul indføjet i Englandsaftalen. Så sent som i sommer fornyede man smøraftalen på den måde, at man satte vor pligtleverance op til 75 pct. af vor samlede smørekseksport, satte den øjeblikkelige pris til 6 kr. 12 øre pr. kg. mod opimod 7 kr. i gennemsnit på andre eksportmarkeder og forpligtede sig til fra 1. oktober at gå ned til 5 kr. 17 øre pr. kg, alt uden gensidighedsaftale og uden valutaklausul, skønt det er klart, at det allerede i sommer var afgjort, at sterling ville blive skåret ned.

De folk — og det gælder både regeringen og de borgerlige partier —, der på den måde har bundet vor eksport til sterling, skal ikke komme bagefter og sige, at de er sagesløse og uskyldige. De har villet føre en for Danmark ødelæggende økonomisk politik — de har fået advarsler i forvejen —, og nu lægger de dens ubehagelige byrder over på folket i form af kronenedskæring.

Kronenedskæringen skal nemlig betales.